

Magyar irodalom Ausztriában

(Nyomkeresési kísérlet)

NINCS KÖNNYŰ DOLGA ANNAK, aki az ausztriai magyar irodalom taglalásába kezd. Fejtörést okoz mindenekelőtt az, beszélhetünk-e egyáltalán magyar irodalomról Ausztriában, pedig ez már a könnyebbik megközelítés, ugyanis ausztriai magyar irodalom éppenséggel nem létezik, legfeljebb említhetők nevek, akik történetesen – átmenetileg – Ausztriához kötődtek, mindez azonban megreked az esetlegesség szintjén. Úgyszintén kérdéses az irodalom mint besorolási kategória. Mintegy fél évezredet átívelve található ugyan irodalmi természetű munkák, de sokkal helytállóbb nyomdatermékekről beszélni, amik – eltekintve az önálló kiadványoktól – kvantifikálva – tágabb értelemben inkább a publicisztika/újságírás fogalmkörébe sorolhatók.

Pedig igen változatos esetekkel van dolgunk, különösképpen ha a könyvnyomtatás beindulása körüli időszakkal kezdjük meg a nyomkeresést. Mielőtt azonban belefognánk ebbe, magyar szempontból is különbséget kell tenni az I. világháború előtti és utáni Ausztria között. Kategórikusan kijelenthetjük, hogy 1918, pontosabban 1921 előtről nem választhatjuk le a mai Burgenlandot Magyarországról, hiszen abszurd vállalkozás lenne pl. Güssing/Németújvárt ausztriai szellemi központként említeni a reformáció korából. Hasonlóan kifecskített besorolás lenne a Németújvárott született és Rohoncon elhalálozott *Faludy Ferencet* (1704–1779) ausztriai magyar papköltőnek nevezni, mert éppenséggel a mai Burgenland területén született, élt és alkotott. Még cifrább a dolog Kazinczy Ferencsel, mert éppenséggel Kufstein várában raboskodott, amit aztán meg is írt fogsága naplójában.

EZEN BEVEZETŐ MEGJEGYZÉSEK UTÁN kezdjük talán a nyomkeresést az 1960-ban alakult **Bornemisza Péter Társasággal**, ami történetesen Bécsben alakult, és nyilvánvalóan nem véletlenül választott névadóul olyan személyt, aki nem csupán protestáns volt és mindamellet jeles humanista, de történetesen Bécsben is élt és alkotott. Az 1535-ben született **Bornemisza Péter** 1558-ban a bécsi Egyetem hallgatója volt, itt magyarította meg Szofoklész *Elektráját*, ami itt is jelent meg ugyanezen évben. Nem eredeti alkotás, de mindamellet a magyar nyelvű irodalom egyik korai jeles megnyilvánulása. Bécs és egyeteme mindamellet a magyar művelődés szempontjából általában nem kapja meg a magyar szellemiségben neki kijáró helyet. Pedig nem árt megjegyezni, hogy az 1365-ben alapított Alma Mater anyakönyvei 1377 óta jegyzik a *Natio Hungarica* tanulóit, igaz, közéjük számították a cseh- és morvaországi, ill. sziléziai tanulókat is. Számuk 1630-ig 5.378-ra emelkedett; a XVII. század folyamán további 2.000 egyetemistát tartottak számon – Grác mellett itt tanult a költő **Zrínyi Miklós** is, és persze nem feledkezve meg az egyetem magyar (származású) professzorairól, köztük **Sylvester Jánosról** (1504? – 1551 után) sem, aki 1543-tól a héber, majd az ógörög nyelv tanára volt. Bécset verseiben is megörökített-

te, természetesen latinul. Ugyancsak ide kívánkozik az 1623-ban alapított papnevelő intézet, **Pazmaneum** említése is.

E MOSTANI TAGLALÁSSAL ugyan nyomokat keresünk, de korántsem állítható, hogy ezekre mi bukkanunk először, sokkal inkább felszínre hozásukra és tudatosításukra gondolhatunk. A nyomkeresésben óhatatlanul Bornemisza Péter tanítványára, *Balassi Bálint*ra is kell utalnunk, akinek *Bécsi Zsuzsannáról és Annamáriáról* szerzeményével közvetlen ide kötődő élményei elevenednek fel. Bécsben megfordult vagy éppenséggel itt éveket töltött későbbi utódai is a császárváros helyszín jellegét igazolják, anélkül, hogy önálló szépirodalmi alkotások eloszlátának az itteni magyar irodalom kapcsán támadó kételyeket. Nem magyarul s nem szépirodalmi műveket írt és gyűjtött **Sambucus-Zsámboki János** (1531–1584), akiben egyben a bécsi magyarnak mintegy prototípusa fedezhető fel.

FELTEHETŐLEG NEM WERBŐCZI *Tripartituma* volt az első Bécsben napvilágot látott magyar vonatkozású nyomdatermék, de jelentőségénél fogva biztosan nem elhibázott az 1517-es évet mintegy kezdetnek nevezni. Volt ilyen irányú kezdeményezés, de nem állíthatnám, hogy összeállította már valaki mondjuk éppenséggel a XVI. századtól az ausztriai, mindenekelőtt bécsi magyar nyomtatványok jegyzékét. (Hasonló csupán az Osztrák Nemzeti Könyvtárban található hungaricumokról készült.) Pedig az Ausztriában, jelesen Bécsben megjelent kiadványok számbavétele feltétlen izgalmas vállalkozásnak ígérkezne, hiszen akadnak egészen meglepetésnek számító esetek is, ha csak *Fazekas Mihály Ludas Matyijára* gondolunk is, hiszen Kerekes Ferenc, majd **Márton József** jóvoltából Bécsben jelent meg 1815-ben, ill. 1817-ben. Utóbbiról bővebben is meg kell emlékezni. Márton József személyén keresztül feltárul a magyar irodalmi élet bécsi vetülete, közvetve *Mikes Kelemen* (1690–1761) vonatkozásában. A törökországi levelek írójának ugyan megtiltotta Mária Terézia a hazatérést, kézírata azonban egy Mészáros nevű közvetítőn keresztül Bécsbe jutott, ahol az itt élő és író **Görög Demeter** (Hajdúdorog, 1760 – Bécs, 1833) vette gondozásba. Ő adta tovább Kultsár Istvánnak, aki aztán Szombathelyen jelentette meg 1794-ben, egy emberöltővel Mikes halála után. Már ezekből az utalásokból is kitetszik, hogy a bécsi magyarok szerepe irodalmi vonatkozásban nem is annyira eredeti művek megalkotása, hanem gondolatok és könyvek terjesztése, közvetítése, kiadása révén tapintható ki.

HA AZ ÉPPEN MEGÁLLAPÍTOTT ÉRTELEMBEN folytonosságot keresnénk a felvilágosodás korával, itt is a **Magyar Testőrgárda** 1760. évi alapításával kellene kezdenünk. Vajon belegondoltak-e kellőképpen a magyar irodalomtörténet művelői, mit jelentett az, hogy a nem éppen felvilágosult Habsburgok fővárosában, a germanizáció főfészkében magyar testőrök itt ismerték fel hazájuk felvirágzásának szükségességét, méghozzá a magyar nyelv fejlesztése és kiművelése révén. **Bessenyei György** neve túlságosan ismert ahhoz, hogy külön foglalkozunk jelentőségével, ellenben a későbbiekben Széchenyi Istvánnak tulajdonított Magyar Tudományos Akadémia gondolata Bécsben vetődött fel először a XVIII. század második felében: Bod Péter (1760), majd Bessenyei György 1781-ben *Egy magyar társaság iránt való jámbor szándék* c. röpirata alapján **Révai Miklós** 1784-ben, ill. 1790-ben készített erre vonatkozó tervezetet és szabályzatot. Viszont ezzel összefüg-

gésben idézni kell – egyben ismét Márton Józsefre utalva – az 1742-ben Rimaszombatban született, Bécsben letelepedett és 1816-ban ugyanitt elhunyt lapszerkesztőt és számos könyv kiadóját, **Decsy Sámuelet. Pannóniai Féniksz avagy Hamvából fel-tamadott magyar nyelv** c. a „*nemes két magyar bazának*” ajánlott, szintén Bécsben 1790-ben kiadott – mai kifejezéssel – stratégiának mondható munkáját. Ő fogalmazta meg legfrappánsabban a magyar nyelv nemzetfenntartó jelentőségét: „*Két fő végem volt e könyvetskének írásában. Első, hogy nemzetemet a magyar nyelvnek és tudományoknak szorgalmatos művelésére serkentsem, melly nélkül semmi nyelv sem virágozhatik, semmi tudományok nem öregbülhetnek. Masodik, hogy meg-mutassam azt, hogy valameddig nyelvünk művelésében nem tessük azt a bazában; mind addig sem természeti, sem polgári állapotunkra nézve nem lehetünk boldogok.*”

Decsy Sámuel érdemei között feljegyezték, hogy 1793–1816 között, vagyis egészen haláláig szerkesztette a **Szacsvay Sándor** által alapított **Bétsi Magyar Kurírt** melléklapjával, a **Magyar Musával**. Ez a Pozsonyban alapított, majd Bécsbe áttelepült lap egyben a második legrégebb magyar nyelvű újságnak tekinthető s egyben 1834-ben bekövetkezett megszűntéig máig az egyik leghosszabb életű ausztriai magyar sajtóorgánumnak tekinthető. Halála után a lapot egyébiránt a már ismételten említett Márton József (Iszkaszentgyörgy, 1771 – Bécs, 1840) vitte tovább, igaz, csak 1828-tól kezdődően. Márton már 1806-tól az egyetemen a magyar nyelv és irodalom rendkívüli, majd a magyar Testőrgárda magyar nyelvtanára volt. Népszerű, Bécsben kiadott nyelvszótárai mellett 1830-ban értekezést írt a magyar nyelv eredetéről, természeti tulajdonságairól, könnyű tanulása legjobb módjáról. Az általa szerkesztett Bétsi Magyar Kurir történetesen 1830. évfolyamában Béccsel kezdve híreket közöl a világ egyes országaiból, köztük Magyarországról is. *Könyv-Jelentésként* hívja fel a figyelmet Széchenyi István éppen megjelent *Hitel* c. munkájára. A Bétsi Magyar Kurírnak 1831-ben 1044 „*teljes tiszteletű olvasója*”, ill. megrendelője volt.

IDŐKÖZBEN A XIX. SZÁZAD ELSŐ FELÉBEN járunk, amikor is felélénkül az érdeklődés Magyarország iránt, ezáltal sokrétebb kép bontakozik ki a magyarokról, ami mögött jobbra „bécsi magyarok” húzódnak meg. Az irodalom vonatkozásában ismét fel kell tenni a kérdést, vajon milyen befolyással voltak bécsi évei a testőr *Kisfaludy Sándorra* anélkül, hogy most külön ennek taglalásába fog-nánk. Kissé visszapillantva nem árt tudni, hogy a *vitam et sanguinem pro rege nostro* kardrántás nem maradt nyomtalanul nem csupán Mária Terézia, de a bécsi közvélemény emlékezetében sem. A Napóleonnal szembeni érzéketlenség, helyesebben az uralkodóházzal szembeni lojalitás meg éppenséggel éle-sebbé tették a magyarok vitézi mivoltáról, később pedig szabadságszeretetéről kialakult képet. A magyar reformkor meg éppenséggel növekvő érdeklődést váltott ki mindazon újdonságok iránt, amik Magyarországra vonatkoztak. Ennek sajátságos, de el nem hanyagolható vetülete a németnyelvűség, aminek az osztrák irodalomban kereshető, ill. található lecsapódása. **Vaterländische Blätter für den österreichischen Kaiserstaat** 1808-ban indult és 1820-ig fennálló honismereti folyóirat, amiben egyre-másra publikáltak magyarországi, de „bécsi magyar” szerzők is. Ez az organánium az általános országleírások mellett tudósított a legújabb magyarországi kulturális eseményekről, ismertette a *Tu-*

dományos Gyűjteményt stb. Itt olvasható *Csaplovics János*nak sarkalatos jellemzése: *Ungern ist Europa im Kleinen* – Magyarország Európa kicsiben.

Az említett magyarsággép egyik reprezentásként nevezhető meg **Gaál György** (Pozsony, 1783 – Bécs, 1855), az Esterházyak bécsi könyvtárosa. A már említett Görög Demeter vezette be a magyar irodalom ismeretébe, aminek aztán buzgó tolmácsolója lett német nyelven. Ösztönzően hatott Kisfaludy Károlyra, akinek *Tatárok Magyarországon* c. drámáját részletesen ismertette *Theater der Magyaren* c. 1830-ban megjelent művében. Sokoldalúságára jellemzően hat nyelvű közmondásgyűjteményt is adott ki 1830-ban. A bécsi magyar szellemi élet különlegességének számít Gaál György népmese gyűjtése a Bécsben szolgáló magyar kövitézek körében. Első kiadása német nyelven jelent meg *Märchen der Magyaren* címmel 1822-ben Bécsben. Örökségét több mint egy emberöltővel később, 1857–1860 között jelentette meg a Magyar Tudományos Akadémia Kazinczy Gábor és Toldy Ferenc gondozásában három kötetben magyarul.

Ő és a hozzá hasonló férfiak nagyban hozzájárultak ahhoz a pozitív magyarságképhez, ami mindennapi szinten a magyar Testőrgárdán keresztül jelenült meg a bécsi közönség előtt, és 1848-ban érte el tetőfokát: ha csak irodalmi vetületét tekintjük is, addigra német fordításban ismertté vált *Petőfi* is, ha nem is annyira forradalmi verseivel, ellenben az osztrák forradalmi költők nem egy versben juttatták kifejezésre lelkesedésüket és együttérzésüket a magyarokkal szemben.

A KIEGYZÉS KORÁBAN ELVESZÍTETTE szinte sorsalakítónak mondható jellegét és súlyát a bécsi magyar szellemi élet. A dualizmus természetessége révén minőségi különbség állt elő az ausztriai-bécsi magyarok és Magyarország között. A korábbi biztatás, ösztönzés helyébe egyfajta bécsi magyar provincializmus, „lokálpatriotizmus” lépett. Az állandó mozgás révén nem keltette a helyi megállapodás benyomását az itteni növekvő számú magyar (egyébiránt 195.844 magyar honosságú személyt mutatott ki Alsó-Ausztriában az 1910. évi népszámlálás, közülük 139.300-an Bécsben laktak). Ide szakadt hazánkfiai oly mértékben maradtak Magyarország „függőségében”, hogy még magyar mivoltukat is oda kötötték, azaz magyar létüknek *extra Hungariam* nem érezték létjogosultságát. Ettől függetlenül már a XIX. század hatvanas éveitől jöttek létre magyar egyesületek, de közülük egyedül az 1899-ben alakult **Magyar Munkásegylet** élte meg a jelent, a többi néhány évig, legfeljebb évtizedig állt fenn, arra jellemzően, mennyire hullámzott az itteni magyarság. Az arccal Magyarország felé valójában ideiglenességet jelentett, vagyis előbb-utóbb visszaköltözést Magyarországra, aki pedig letelepülésre szánta magát, annyira beépült az osztrák társadalomba, hogy a honosodással egyben feladta magyarságát is. Az átmenetiséget kellőképpen mutatják a rövid életű magyar újságok: **Bécsi Heti Hirnök** (1862), **Bécsi Híradó** (1864–1865), **Bécsi Magyar Újság** (1883–1890), **Bécsi Közlöny** (1890–1901).

A MONARCHIA FELBOMLÁSA EGÉSZEN új fejezetet nyitott Ausztriában a magyar szellemi életben is. A két világháború között először a tanácsköztársaság emigránsai, majd pedig a Horthy rendszer konszolidálásával a bécsi **Collegium Hungaricum** (1924) nyomta rá bélyegét az itteni magyar életre. Mint a magyar állam hivatalos kulturális intézete, eleve külföldi berendezésként működött, ezáltal egyfajta idegenséget, elkülönülést jelentve az itteni magyarok számára. A történelmi törésvonalak és a belőlük adódó új helyzetek következté-

ben nem volt, nem lehetett többé szó folytonosságról, a folytonos újrakezdések pedig nem egy vonatkozásban rögtönzésnek bizonyultak, vagyis pillantnyi helyzetből, igényekből fakadtak, így nem alakulhatott ki a helyi hagyományokra épülő közösségi élet, ami részben a szellemi életnek is meghatározója lehetett volna. Kétségtelen, itt élt és éltette 1920–1926 között **Ma** avantgárd folyóiratát **Kassák Lajos**, míg nem hazatelepült, de **Déry Tibor** bécsi évei és szociáldemokrata kapcsolatai sem hanyagolhatók el, azonban ezeknek személyes lecsapódása már Magyarországon mutatkozott meg.

SZINTÉN ÚJ FEJEZETNEK TEKINTHETŐK a II. világháborút követő évtizedek, amikre egészen a magyarországi rendszerváltozásig az emigráns lét volt jellemző. Más irányban ugyan, de ugyanolyan mozgás, változás jellemezte az itteni magyar életet, igaz, akik itt maradtak, lényegében meg is állapodtak. A rájuk is jellemző honosítások oly mértékben voltak kihatással életükre, hogy ha nem is személyükben, de gyermekeikben már többé-kevésbé faladták a magyarnyelvűséget. Mindamellet a nyomdatermékek tekintetében az újságírásra helyeződött a fősúly. Eltekintve a különböző, sokszorosított formában kiadott közleményektől, egyesületi értesítőktől, első jelentősebb vállalkozás a szociáldemokrata **Turcsányi Gyula** által szerkesztett, 1946 augusztusától megjelenő **Bécsi Napló** volt, ami túlságosan hamar kiváltotta a magyarországi kommunisták rosszallását, úgy, hogy az itt állomásozó szovjet megszállók egy évre rá kifüstölték a szerkesztőséget; a főszerkesztőnek sikerült meglépnie Svájcba. Mindenes jelleget öltött a bécsi r. k. lelkeszség által több éven át kiadott **Bécsi Magyar Naptár**, melynek utolsó évfolyama 1956-ra készült, így természetesen nem találhatjuk benne az 1956 őszi magyarországi események nyomait.

1956 TRAGIKUS VÉGKIFEJLETE újabb fejezetet jelentett az ausztriai magyarok életében, s ezzel az itteni magyar szellemi élet terén is. Egyedi kiadványoktól eltekintve, amik biztosan nem sorolhatók a magyar irodalom remekei közé, tulajdonképpen újságok, sajtóorgánumok születéséről számolhatunk be. A rövidség kedvéért itt is a fontosabbakat említjük. Bizonyos értelmezésű szakosodásnak megfelelően három cím említhető: a kilencvenes évekig megjelenő **Magyar Gazda Híradó**, a **Gazdaszövetség** folyóirata, a csak néhány évfolyamot megélt és a munkásifjúságnak szánt **Összefogás**, **A magyar dolgozó ifjúság röplapja** (1959–1965), valamint az 1957-ben alakult **Menekült Magyar Diákok Szövetség** folyóirata, az **Egyetemi Ifjúság**. Utóbbi jóval a Diákszövetség 1967. évi feloszlata előtt megszűnt, igaz, már a hatvanas évek elején sem sikerült biztosítani a negyedéves folyamatos megjelenést.

Kimondottan újságként indult 1957 januárjában a **(Bécsi) Magyar Híradó**, mely kezdetben hetenkénti, majd kétheti megjelenés után havilapként a főszerkesztő **Klamár Gyula** halálával szűnt meg; a búcsúsámot 1980 januárjában adták ki a munkatársak. Mind politikai-világnézeti, mind pedig terjesztési szempontból riválisként szintén Bécsből indult az egyébként Münchenben nyomtatott **Nemzetőr**; a főszerkesztő **Tollas Tibor** 1963 nyarán történt Münchenbe távozásától nem mondható ausztriai lapnak, bár itteni olvasottsága nagyobb volt a Magyar Híradóénál.

Vannak, akik a Magyar Híradó egyenes örökösének tekintik az 1980 márciusában indított **Bécsi Naplót**, pedig az előbbi kiadásáért felelős **Bécsi Magyar**

Újságírók Köre egyesület helyébe az **Ausztriai Magyar Egyesületek és Szervezetek Központi Szövetsége** jegyzi tulajdonosként a kéthavonként 12 oldalon megjelenő újságot.

Egészen sajtóságos elképzelésként indult 1967 tavaszán az **Integratio**, amely kétnyelvű kiadványként „európai kulturális folyóiratnak” tekintette magát. Szerkesztői fiatal magyar-osztrák értelmiségiek voltak. Kezdetben az „**Europa**”-**Club** keretében jelent meg negyedévenként, majd az év folyamán elhangzott előadások szöveggyűjteményeként évkönyvvé vált, mígnem különböző visszasságok után önálló sorozatként egy-egy kötet megjelentetésével létezik a jelenig. Kétnyelvűségét úgy őrizte meg, hogy hol magyar, hol német nyelvű munkákat tartalmaz.

A felsorolt címek – mint már szó volt róla – korántsem irodalmi, szépirodalmi vállalkozások voltak, de természetesen találhatók bennük versek, ritkább esetben elbeszélések, de a politikai cikkek, különböző hírek mellett fontos helyet foglaltak el a riportok, tárcák.

Nem egészen a korábbi kétnyelvűség értelmében voltak újságírók, írók, akik magyarul kezdték pályafutásukat, aztán osztrák írókká váltan németül kezdtek publikálni, mígnem megtették a nyelvváltást. A legismertebb volt közöttük **György Sebestyén** (1930–1990) és **Georg Kövarty (Eric Corda)** (1922–2009). Utóbbi *Ein Ungar kommt selten allein* – Magyar alig jön egyedül c. könyve eléggé nagy feltűnést keltett irónikus hangvételével. Különösen magyar oldalról sokan rossz néven vették tőle, hogy nem éppen hízeltedően írt volt honfitársairól. Egyike volt azon, a magyarok élelmességére vonatkoztatott mondás népszerűsítőinek, amely szerint a magyar a forgóajtónál udvariasan ugyan mindenkit előre enged, mégis elsőként halad át rajta. Ettől függetlenül magyarul búcsúztatta a Bécsi Napló hasábjain a Recsket megjárt „utolsó bohém” **Vér Zoltánt** (1924-2001), aki az Osztrák Írószövetség tagjaként sem vitte önálló kötetig; versei alkalmanként megjelentek a Magyar Híradóban, de mindenekelőtt belső használatra, barátainak írta magyar-német verseit.

Magyar íróként kell számontartani **Bujdosó Alpárt** (1935), ellenben az eredetileg párizsi *Magyar műhely* egyik szerkesztőjeként őt inkább a lakóhelye miatt lehet ausztriai magyar írónak besorolni. 1969. évi emigrációja óta ausztriai, bécsi magyar íróként éli napjait **Monoszló Dezső** (1923), akinek viszont egyaránt fontos szlovákiai és magyarországi kötődése. Habár németül is megjelentek rádiójátékai, regényei, de ezek mindegyike fordítás a magyarból. Nem maradhat ki ebből a kurta felsorolásból a tíz évvel ezelőtt elhunyt **Hanák Tibor** (1929–1999) filozófiai író, aki **Nyitott szemmel** mindvégig Magyarországra figyelmezett.

Ha kimondottan magyar irodalmi életről kívánunk beszélni, úgy az egyesületi életre, mindenekelőtt a bevezetőben említett Bornemisza Péter Társaságra kell utalnunk. Az itteni helyzetre jellemzően korántsem az ausztriai magyar irodalom műhelye, rendezvényein sokkal inkább a magyarországi, erdélyi irodalom közvetítője, terjesztője szerepét tölti be.

Már csak a vázoltak alapján sem szabad figyelmen kívül hagyni a magyar irodalom fordítóit, köztük a már megnevesített Georg Kövartyt, aki önálló munkái, kritikái mellett fordítással is foglalkozott. Jelenkori magyar irodalmat fordított **Szépfausiné Wannér Márta**, jelenleg pedig **Buda György** tűnik fel ez irányú tehetségével.

BEFEJEZÉSÜL BURGENLANDRA IS KELL VETNÜNK PILLANTÁST, bár ott a jelenig nem termett magyar irodalom. Ellenben különlegességnek számít **Gerhard Baumgartner**, aki ágon őriszigeti származású magyar, a nyelvet irodalmi szinten viszont csak felnőttként sajátította el. Az ő nevéhez fűződik a Pulay Gyulának tulajdonított, meghökkentően archaikus, ugyanakkor a nyelvkeveredésre jellemzően eredeti fogantatású, tájnyelven írt verseknek felkarolása és terjesztése. Végezetül ízelítőként egyik jellegzetesen Baumgartner-Pulay vers:

Kisebbség lennyi

*Kisebbség lennyi
nem sors
hanem feladat
de ki adja fejeszt e feladatot
ki e tanítómester
ki adja az egyeseket meg az ötösöket
ki buktat meg
a nemzet iskolájába
mi vannak e buták.*

